

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sža/13/2013
Identifikačné číslo spisu:	7012201243
Dátum vydania rozhodnutia:	14.05.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:7012201243.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: K., nar. XX.XX.XXXX v Q., B. republika, B. štátnej príslušnosti, posledný trvalý pobyt v krajine pôvodu: Q., mestská časť B., ulica D., B. republika, toho času miesto pobytu Pobytový tábor Opatovská Nová Ves, zastúpený Centrom právnej pomoci, kancelária Košice, Moyzesova 18, Košice, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad, so sídlom Pivonková 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu ČAS: MU-432-12/PO-Ž-2012 zo dňa 14. septembra 2012, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 5Saz/20/2012-30 zo dňa 16. januára 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 5Saz/20/2012-30 zo dňa 16. januára 2013 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie odporcu ČAS: MU-432-12/PO-Ž-2012 zo dňa 14.09.2012, ktorým odporca podľa ustanovenia § 12 ods. 1 písm. a/ a ods. 3 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia (ďalej len „zákon o azyle“) zamietol žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenú. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu na území SR a rozhodnutie odporcu o zamietnutí žiadosti ako zjavne neopodstatnenej je vecne správne a v súlade so zákonom. Skutočnosti navrhovateľom uvádzané v priebehu celého azylového konania nasvedčujú podľa krajského súdu, že navrhovateľ zakladal svoju žiadosť inými

skutočnosťami alebo dôvodmi, ako tými, ktoré sú uvedené v § 8, alebo 10, 13a a 13b zákona o azyle. Krajský súd považoval za preukázané, že odporca rozhodol o žiadosti navrhovateľa v súlade s ustanovením § 12 ods. 3 zákona o azyle v lehote 60 dní od začatia konania o udelenie azylu, ktoré sa začalo dňa 09.07.2012, kedy navrhovateľ vyhlásil, že žiada o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky a preto v danom prípade boli splnené všetky zákonné podmienky pre zamietnutie jeho žiadosti o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenej.

Vo vzťahu k navrhovateľom tvrdeným dôvodom žiadosti o udelenie azylu krajský súd zdôraznil, že za relevantný dôvod na udelenie azylu nemožno bez ďalšieho považovať ťaživú situáciu navrhovateľa (navrhovateľ niekoľkokrát v rámci azylového konania poukázal na svoju nepriaznivú ekonomickú situáciu, na chuť študovať, na neschopnosť financovať si svoje štúdium, ako i na prípadné finančné problémy v prípade núteného návratu do krajiny pôvodu), vyplývajúcu zo zlej ekonomickej situácie v krajine pôvodu. I z rozhodovacej činnosti súdov, rozhodujúcich o opravných prostriedkoch žiadateľov o udelenie azylu (Krajského súdu v Košiciach a Krajského súdu v Bratislave), pritom jednoznačne vyplýva, že základným východiskom pri určovaní, čo nie je prenasledovaním, je téza, že prenasledovanie nie je chudoba, či inak označované ekonomické problémy v krajine. Je pritom dôležité zdôrazniť, že nie je rozhodujúce, pod akým označením sú tieto ekonomické dôvody v priebehu konania uvádzané.

Skutočnosť, že navrhovateľ prejavil obavy z rasistických útokov na Ukrajinu, respektíve z nedostatku finančných prostriedkov, nie sú ani podľa názoru krajského súdu dôvodmi na udelenie azylu. Vo vzťahu k rasistickým útokom na navrhovateľa na Ukrajinu krajský súd poznamenal, že pokiaľ sa totiž na Ukrajinu vyskytnú prejavy rasistickej neznášanlivosti, tieto nie sú ukrajinskými orgánmi tolerované, pokiaľ sa o takýchto prípadoch dozvedia. Ukrajina je totiž členom celého radu medzinárodných organizácií a ratifikovala mnoho medzinárodných dohôd Spojených národov o ľudských právach, ktoré sa tak stali súčasťou ukrajinského právneho systému.

Navrhovateľ, ako občan B. republiky, sa do krajiny pôvodu môže kedykoľvek vrátiť, pričom samotné tvrdenia navrhovateľa, že by po príchode do B. republiky mohol vzbudiť záujem polície, sa v rámci konania pred odporcom preukázať nepodarilo. Navrhovateľ totiž krajinu pôvodu opustil legálne na základe udelených študentských víz, t. j. zákonne bez porušenia akýchkoľvek zákonov či nariadení. Z uvedeného dôvodu preto krajský súd i túto námietku navrhovateľa považoval za nedôvodnú. Navyše je pravdou, že navrhovateľ pred odchodom z krajiny pôvodu žiadne konkrétne problémy neuvádzal, nakoľko ich (ako to sám niekoľkokrát uviedol) ani nemal.

V prejednávanej veci podľa krajského súdu odporca rozhodol o žiadosti navrhovateľa na základe náležité zisteného skutkového stavu a vec správne právne posúdil podľa ustanovenia § 12 ods. 1 písm. a/ a ods. 3 zákona o azyle, keďže navrhovateľ svoju žiadosť o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany na území SR odôvodnil existenciou dôvodov (prevažne ekonomických - najmä na dôvodoch zlepšenia si životných podmienok), ktoré nemožno považovať za dôvody relevantné pre udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany na území SR, t. j. za dôvody uvedené v § 8, § 10, § 13a alebo § 13b zákona o azyle.

II.

Argumentácia odvolacích dôvodov navrhovateľa

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie navrhovateľ. Uviedol, že nesúhlasí rozhodnutím krajského súdu v celom jeho rozsahu.

Poukázal na to, že v opravnom prostriedku namietal, že odporca nedostatočne zistil skutkový stav, ohľadom posúdenia doplnkovej ochrany, a to z dôvodu hrozby vážneho bezprávia. Podľa navrhovateľa odporca posúdil jeho prípad po právnej stránke nesprávne.

Zdôraznil, že o azyl požiadal z dôvodu, že v krajine jeho pôvodu je vojna, a preto sa obáva návratu a tiež sa obáva návratu na Ukrajinu, kde čelil opakovaným rasistickým útokom.

V zmysle §19 a zákona o azyle mal odporca zohľadniť všetky tvrdenia navrhovateľa a skutočnosti týkajúce sa krajiny jeho pôvodu ako aj jeho postavenie a osobné pomery.

Vyjadril presvedčenie, že v konaní pred odporcom uviedol relevantné dôvody pre poskytnutie doplnkovej ochrany.

Aj samotný odporca uviedol, že skúmal v konaní podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany a za tým účelom si zabezpečil informácie o krajine pôvodu. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ považuje

rozhodnutie odporcu za zmätočné a v rozpore so zákonom o azyle, najmä preto, že ak skúmal podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany, nemohol zamietnuť jeho žiadosť ako zjavne neopodstatnenú.

Poukázal ďalej na to, že je síce plnoletý, ale počas svojho pobytu mimo krajiny pôvodu osirel, pričom o otcovi nemá od útleho detstva žiadne informácie. To, že v minulosti nebol priamo subjektom vážneho bezprávia, neznamená, že mu ani v budúcnosti nehrozí reálne nebezpečenstvo vážneho bezprávia. Uviedol, že B. republika sa pomaly zviecha z občianskej vojny v 90. rokoch, väčšina hlavného mesta bola zničená v roku 1997, pričom KR je pod náporom prílevu utečencov z okolitých krajín.

Vzhľadom na uvedené, navrhovateľ vyjadril obavy z toho, že v prípade návratu do krajiny pôvodu bude čeliť hrozbe vážneho bezprávia. Vzhľadom na humanitárnu situáciu v tejto oblasti Afrického kontinentu, ktorá je charakterizovaná vysokým presídľovaním obyvateľstva a utečencov, mu nebude zabezpečená potrebná pomoc zo strany štátu.

Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

III.

Stručné zhrnutie vyjadrenia odporcu k odvolaniu navrhovateľa

K odvolaniu navrhovateľa sa vyjadril odporca tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny.

K námietke navrhovateľa týkajúcej sa otázky poskytnutia doplnkovej ochrany uviedol, že odporca o nej rozhoduje len v prípade, ak v prvom výroku rozhodnutia neudelí azyl. Avšak ak zamietol žiadosť ako zjavne neopodstatnenú, ako v danom prípade, o poskytnutí doplnkovej ochrany vzhľadom na príslušnú právnu úpravu nerozhoduje.

Navrhol preto napadnutý rozsudok súdu potvrdiť ako vecne správny.

IV.

Argumentácia rozhodnutia odporcu

Odporca napadnutým rozhodnutím ČAS: MU-432-12/PO-Ž-2012 zo dňa 14.09.2012 zamietol žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu v zmysle ustanovenia § 12 ods. 1 písm. a/ a ods. 3 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o azyle“) ako zjavne neopodstatnenú.

Z obsahu rozhodnutia odporcu vyplynulo, že navrhovateľ pricestoval na územie SR medzinárodným osobným vlakom cez hraničný priechod Čierna nad Tisou - Čop dňa 18.07.2010. Pri hraničnej kontrole predložil cestovný doklad KR a povolenie na pobyt Francúzska. Nakoľko povolenie na pobyt vykazovalo znaky falšovania bol vyrozumený pracovník analýzy a cestovných dokladov Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície v Sobrance, ktorý odborným vyjadrením potvrdil, že sa jedná o falzifikát. Počas spisovania zápisnice o podanie vysvetlenia navrhovateľ požiadal o udelenie azylu. Ako dôvod svojej žiadosti uviedol, že štúdium ako aj pobyt na Ukrajine mu financovala matka, ktorá dňa 28.03.2012 na následky vysokého krvného tlaku zomrela. Od tej doby ho nemal kto finančne podporovať, a preto musel štúdium na Ukrajine ukončiť. Bývať ostal na vysokoškolskom internáte, nakoľko ho mal vyplatený do konca júna 2012. Neskôr býval u svojich známych a priateľov. O svojich problémoch rozprával aj so známym menom K., ktorý mu za finančnú hotovosť 800 Eur vybavil falošné povolenie na pobyt vo Francúzsku. S týmto povolením pricestoval na Slovensko, kde požiadal o azyl.

Ako dôvod žiadosti uvádzal ekonomické problémy. Po smrti matky mu štúdium na Ukrajine nemal kto financovať, a preto sa rozhodol z Ukrajiny vycestovať. Cieľom jeho cesty bola nejaká európska krajina, kde chcel požiadať o medzinárodnú ochranu. V krajine pôvodu nemal nikdy žiadne problémy ani sa mu nič konkrétne nestalo. Nebol členom žiadnej politickej strany, ani nevyvíjal žiadne politické aktivity. Dôvodom odchodu z krajiny pôvodu bolo štúdium na Ukrajine. Ak by mal dostatok finančných prostriedkov, ostal by tam ja naďalej študovať.

V prípade návratu do krajiny pôvodu sa obáva, že by nemal z čoho žiť.

Navrhovateľ poukázal tiež na agresivitu, ktorá na Ukrajine panuje. On osobne sa stal 3krát terčom

útokov, pri ktorých ho fyzicky napadli.

Odporca v rozhodnutí uviedol, že pokiaľ sa na Ukrajine vyskytujú prejavy rasizmu, tak tieto nie sú ukrajinskými štátnymi orgánmi tolerované. Ukrajina je členom celého radu medzinárodných organizácií, ratifikovala 16 z 25 medzinárodných dohôd Spojených národov s ľudskými právami, ktoré sa stali súčasťou ukrajinského právneho systému.

Odporca v odôvodnení napadnutého rozhodnutia argumentoval, že z výpovedí navrhovateľa, ako i z všetkých dostupných informácií mu bolo zrejmé, že navrhovateľ svoju žiadosť odôvodňoval inými skutočnosťami a dôvodmi ako tými, ktoré sú uvedené v § 8, § 10, § 13a alebo § 13b zákona o azyle. Svoju žiadosť zakladal na iných ako rasových, národnostných, náboženských dôvodoch, dôvodoch príslušnosti k určitej sociálnej skupine, zastávania určitých politických názorov alebo z dôvodu uplatňovania svojich politických práv a slobôd. Taktiež neuviedol žiadne dôvody, ktoré by opodstatňovali použitie § 13a alebo § 13b zákona o azyle.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 14.05.2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 12 ods. 1 písm. a/ zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle ministerstvo zamietne žiadosť o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenú, ak žiadateľ odôvodňuje svoju žiadosť o udelenie azylu inými skutočnosťami alebo dôvodmi, ako tými, ktoré sú uvedené v § 8, 10, 13a alebo § 13b.

Podľa § 12 ods. 3 zákona o azyle ministerstvo rozhodne podľa odsekov 1 a 2 do 60 dní od začatia konania; po uplynutí tejto lehoty žiadosť o udelenie azylu nemôže byť zamietnutá ako zjavne neopodstatnená.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i/, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o zamietnutí žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenej podľa § 12 ods. 1 písm. a/ zákona o azyle, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v oprávnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o zamietnutí žiadosti ako zjavne neopodstatnenej skutočnosťou, že navrhovateľ nespĺnil zákonom stanovené podmienky pre udelenie azylu a zakladá svoju žiadosť inými dôvodmi, ako tými, ktoré sú uvedené v § 8, 10, 13a a 13b zákona o azyle, teda dôvodmi nedostatočnými pre udelenie azylu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (za účelom posúdenia navrhovateľovej žiadosti odporca do konania zabezpečil i informácie z Odboru dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce o krajine pôvodu navrhovateľa zo dňa 05.06.2012 a 01.08.2012 vedené pod číslom a MU-ODZS-2012/000391-002MU-ODZS-2012/000391-006), z ktorých stručne popísal spoločensko - politickú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu.

Z obsahu administratívneho spisu odporu vyplynulo (z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 20.07.2012), že navrhovateľ uviedol, že prvý školský rok 2010-2011 študoval na Ukrajine ukrajinský jazyk a žil na internáte v meste A.. Po skončení štúdia jazyka začal študovať strojárské inžinierstvo, úspešne ukončil iba prvý semester, pretože matka mu poslala peniaze namiesto februára 2012 až začiatkom marca 2012. Do školy už nenastúpil, ale zostal bývať na internáte, a to až do odchodu z Ukrajiny. Povolenie na pobyt na Ukrajine mal do konca septembra 2012, ale nemal financie na zaplatenie školného. O svojich problémoch rozprával aj so známym menom K., ktorý mu navrhol, aby za ním prišiel do Maroka. Za finančnú hotovosť 800,- Eur mu vybavil falošné povolenie na pobyt vo Francúzsku. S týmto povolením pricestoval na Slovensko, kde požiadal o azyl.

Ako dôvod žiadosti uvádzal ekonomické problémy. Po smrti matky mu štúdium na Ukrajine nemal kto financovať, a preto sa rozhodol z Ukrajiny vycestovať. Cieľom jeho cesty bola nejaká európska krajina, kde chcel požiadať o medzinárodnú ochranu. V krajine pôvodu nemal nikdy žiadne problémy ani sa mu nič konkrétne nestalo. Nebol členom žiadnej politickej strany, ani nevyvíjal žiadne politické aktivity. Dôvodom odchodu z krajiny pôvodu bolo štúdium na Ukrajine. Ak by mal dostatok finančných prostriedkov, ostal by tam ja naďalej študovať.

V prípade návratu do krajiny pôvodu sa obáva, že by nemal z čoho žiť.

Navrhovateľ poukázal na to, že na Ukrajine bol terčom rasistických útokov, polícia mu nepomohla.

Do krajiny pôvodu sa nemohol vrátiť z finančných dôvodov, letenka stojí viac ako 100 USD a peniaze na pobyt vo Francúzsku si zabezpečil predajom svojho počítača. Iné dôvody žiadosti o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany na území SR navrhovateľ v priebehu konania pred odporcom neuviedol.

Odporca vyhodnotil dôvody žiadosti o udelenie azylu v kontexte tvrdení, ktoré navrhovateľ v priebehu azylového konania uviedol a ktoré boli odporcom vyhodnotené za iné skutočnosti alebo dôvody, ako tie ktoré sú uvedené v § 8, 10, 13a a 13b zákona o azyle, na základe čoho žiadosť navrhovateľ zamietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 12 ods. 1 písm. a/ zákona o azyle).

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní odporca aj súd prvého stupňa po doplnení dokazovania vychádzali, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne zistil skutkový stav a vyvodil z neho správny záver o tom, že navrhovateľ zakladá svoju žiadosť na iných dôvodoch ako tých, ktoré sú uvedené v § 8, 10, 13a alebo § 13b, najmä na dôvodoch ktoré majú povahu riešenia pobytového problému navrhovateľa na území SR.

Je nepochybné, že predmetom zákona o azyle je, ako to vyplýva z jeho § 1, predovšetkým upraviť konanie o azyle, ustanoviť postup pri poskytovaní dočasného útočiska, ustanoviť práva a povinnosti žiadateľov o udelenie azylu, azylantov, cudzincov žiadajúcich o poskytnutie dočasného útočiska a odidencov, ustanoviť pôsobnosť orgánov verejnej moci na úseku azylu a dočasného útočiska, upraviť integráciu azylantov do spoločnosti, a upraviť pobyt v azylových zariadeniach a v jeho rámci stanovením prekážok vyhostenia alebo návratu vytvoriť určitú právnu istotu zamietnutého žiadateľa o azyl pred jeho núteným návratom do krajiny pôvodu.

Z takto vymedzeného predmetu zákona charakterizujúceho zároveň aj jeho účel treba vychádzať aj pri posudzovaní postupu odporcu v predmetnej veci. Odporca výrokom deklaroval len to, čo predpokladá zákon v citovanom ustanovení, t. j. po zistení, že žiadateľ o azyl odôvodňoval svoju žiadosť o udelenie azylu inými dôvodmi, ako tými ktoré sú uvedené v § 8, 10, 13a a 13b, žiadosť zamietol ako zjavne neopodstatnenú.

Z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis odporcu totiž vyplynulo, že navrhovateľ ani nespochybňuje, že skutočnosti ním tvrdené by nie je možné subsumovať pod niektoré z citovaných ustanovení, teda netvrdí, že u neho existujú opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických

názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a ani netvrdí, že vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu. K námietke navrhovateľa, že odporca nedostatočne zistil skutkový stav, a to najmä v otázke posúdenia doplnkovej ochrany, odvolací súd uvádza, že táto námietka nebola dôvodná.

Povinnosť rozhodnúť o tom, či sa žiadateľovi o azyl poskytne doplnková ochrana je explicitne vyjadrená v ustanovení § 20 ods. 4 zákona o azyle (Ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i/, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu). Vzhľadom k tomu, že odporca zamietol žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu v zmysle § 12 ods. 1 písm. a/ zákona o azyle, nebolo jeho povinnosťou rozhodnúť o doplnkovej ochrane.

Posúdenie hrozby vážneho bezprávia prichádza do úvahy v prípade, ak je odporca povinný rozhodnúť o poskytnutí doplnkovej ochrany (ak neudelí azyl alebo rozhodne o jeho odňatí, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i/, zjavne sa teda nejedná o prípad navrhovateľa.

Námietku navrhovateľa, ktorý rozhodnutie odporcu považuje za zmätočné a v rozpore so zákonom o azyle, najmä preto, že pokiaľ odporca skúmal podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany, nemohol zamietnuť jeho žiadosť ako zjavne neopodstatnenú, vyhodnotil odvolací súd za nedôvodnú.

Pokiaľ sa totiž odporca existenciou podmienok pre poskytnutie doplnkovej ochrany zaoberal, (dôvody rozhodnutia tomu však nenasvedčujú), nemožno odporcovi takúto iniciatívu v podobe vyhľadávania informácií o krajine pôvodu vyčítať, z pohľadu záujmov a očakávaní navrhovateľa, ktorý sa na odporcu s dôverou o poskytnutie azylu obrátil.

V danom prípade, však odporca zamietol žiadosť navrhovateľa o udelenia azylu ako zjavne neopodstatnenú a navrhovateľ neuplatnil žiadnu relevantnú námietku, ktorou by zákonnosť rozhodnutia odporcu spochybnil.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Z uvedených dôvodov preto možno konštatovať, že krajský súd nepochybil, ak rozhodnutie odporcu potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, keď navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.